

те уловятъ и пакъ ще те хвърлятъ въ поточето. Пази се, Звѣздице! Не дохождай и слѣдъ мене, за да не те види баба Тодора. Тя е ей-толкова голѣма, силна и не обича да се смѣе. И тя много бие, Звѣздице! Тя никога не ме гали тѣй, както азъ галя тебе!...

Въ това врѣме Лалка подигнала глава и прѣмрѣла: между клонитѣ на елата поглеждала баба Тодора. Лалка извикала оплашено, прѣгърнала Звѣздица, притиснала я къмъ себе си и изблещила очи.

Какво ще стане сега? — Сърцето на Лалка почнало силно да тупти. Ала нищо лошо не станало. Лалка съ очудване забѣлѣжила, че баба Тодора се усмихнала:

— Ахъ, какво хитро кученце! — казала баба Тодора съ такъвъ галенъ гласъ, какъвто Лалка никога не била слушала.

Баба Тодора се промъкнала между клонитѣ, навела се и погладила Звѣздица по главичката. Кученцето се протегнало, завъртѣло опашка и лизнало ржката на баба Тодора.

Бабата позволила на Лалка да донесе Звѣздица вкъщи. Сега вече нѣмало защо Лалка да крие кученцето въ гората. Звѣздица могла спокойно да живѣе въ къщата на баба Тодора, да спи заедно съ Лалка и да получава половина отъ нейното млѣчице.

Звѣздица била умно кученце. Лалка мислѣла, че на свѣта нѣма по-хубаво и по-умно кученце отъ Звѣздица. Сжщо така мислѣла и Звѣздица за Лалка.

Лалка и Звѣздица никога не се раздѣляли. Лалка стояла на стълба и шиела, кученцето лежало около нея и внимателно слѣдѣло всѣки нейнъ бодъ, а когато Лалка отивала за вода, кученцето скачало около нея и се мжчело да стигне съ жби стомничката, като че ли искало да я носи и да ѝ помогне.

А какъ хубавичко тѣ си играли! Двѣтѣ тичали заедно изъ гората като луди, играли на криеница и яснитѣ имъ гласенца се носѣли изъ цѣлата гора.